

Sineğin Gözünden Piknik

– çitlembik · 01 Eylül 2025

Sineğin Gözünden Piknik

H. Çiğdem Deniz

Kokular birbirine karışıyor burada; sabun ve çamaşır suyunun keskinliği, bedenlerin sıcak teri, dışarıdaki mangal dumanı... Kanatlarım bu ağır havada biraz zorlanıyor ama burası benim alanım. Bu nemli karanlıkta kimse benden hızlı uçamaz.

Ak saçlı kadının başı üzerinde bir tur atıyorum. Gözlerim binlerce küçük ayna; ışığı parçalayıp dünyayı binlerce kez görüyorum. Ani bir dalışla buklelerinin arasına süzülecekmiş gibi yapıyorum—sırf irkilsin diye. İnsanlar tedirgin oldukça ben beslenirim.

Kapıdan koyu renkler giymiş bir kadın süzülüyor; teni güneşten yanmış, başörtüsünün kıvrımları bana güvenli bir pist gibi görünüyor. Havada akımlar var: dışarıdan serin bir esinti, içeriden yükselen sıcaklık. Bir çırpıda yön değiştirip aralarından geçiyorum. İnsanların gözleri daha beni seçmeden ben musluğun kenarındayım; ayaklarımı ovuşturup yeni bir hedef bekliyorum.

Ah, işte beklediğim an! Havanın titreşimi değişti; gerilim kokusunu alıyorum. Beyaz saçlı kadının eli kapı koluna uzanıyor; metalin tınısı kanatlarımda yankılanıyor. O anda içeriden fırlayan öfke dalgası... Mavi örtülü kadın kapıyı çarpıyor, kelimeleri havada tıslayan bir arı sürüsü gibi. İnsanlar böyle anlarda ışık

kadar hızlıdır; elleri kanat, sesleri fırtına.

Tam o sırada lambanın oradan süzülürken kendi kendime söylüyorum:

“Hasbam, aklın nerde? Ya kapını kilitle ya da tıklayana ses ver! İnsan dediğin biraz öngörülü olur!”
Ama beni kim duyar ki? Kanatlarımın sesi bile onların kulaklarına uğultu. Oysa ben bu tuvaletin hâkimi, her kapının ardındaki fısıltının şahidiyim.

Beyaz saçlı kadın geri çekiliyor; kokusundan telaşını alıyorum. Bu dar koridor bir savaş meydanına dönüştü. Belki de burada onlardan daha özgür olan benim; ben her kapı aralığından geçebilirim, kimse bana bağramaz.

Onların öfkeleri havadaki titreşimlerden okunuyor. Korkuları, sabırsızlıkları, mahremiyetleri... Hepsi kanatlarımın altında.

İşte yine o kadının kapısı: yıllardır arızalı. Her açılışta sabırsızlık ve utanç kokusu yayılıyor ortalığa. Beyaz saçlı hanım nazikçe yardım teklif ediyor, sabırla kapıyı tutuyor. Bir anlık nezaket... Havanın akışı bile yumuşuyor.

Ama içeriden çıkan kadın ne gülümsüyor ne teşekkür ediyor; yalnızca anlaşılmaz bir mırıldanma ve yorgun bir yüz. Hızlı adımlarla lavaboya yönelirken ardında bir soğukluk bırakıyor. Tavanda dolanırken bu sahneyi kaydediyorum. İnsanların iyiliği bile görmezden gelişine şaşırıyorum.

Beyaz saçlı kadının gözlerinde kısa bir hayal kırıklığı... Ama içeri girerken ustaca bir hareketle kapıyı idare ediyor. Koca dünyayı yönetemeyenler, bir kilidi yönetmekle avunuyor belki de. Sessizlik çöküyor; ben lambanın oradan süzülüyorum, nefes alışlarını, sabrın ağırlığını hissediyorum.

Ah... İşte benim en sevdiğim anlar! Kanatlarımı hafifçe çırparak onun omuz hizasına süzülüyorum. Kokular... İnsanların fark etmediği, ama benim dünyamın alfabesi. Ten, sabun, parfüm... Ve tuvaletin keskin tınısı. Ama onun idrarında başka bir şey var: sayfaların kokusu! Empedokles'in Dostları, Kasandra Damgası... Bir kitap kurdu bu. İnsanlar kitaplarını raflarda saklar; ben kokularını bedenlerinde bulurum.

İkisi birden dışarı çıkıyor; koyu başörtülü kadın hâlâ yorgun bir ifadeyle bekliyor. Ak saçlı olan bu kez sessiz kalmıyor, dudaklarından alayla karışık bir cümle dökülüyor:

“Keşke sen de kapımı tutsaydın şekerim.”

Diğeri başını hafifçe eğiyor:

“Kusura bakma abla.”

Beyaz saçlı kadın gülümsüyor:

“Neyse... Allah'tan becerikli kadınıym.”

Havadaki gerilim çözüyor; küçük bir cümle havayı bile değiştirebiliyor. Ben onların başlarının çevresinde daireler çiziyorum. Ne garip bu dev yaratıklar: küçük bir sözle birbirlerine dünyalar kadar anlam yükleyebiliyorlar.

Dar tuvalet havasından sıkılıp kapı aralığından süzülüyorum. İşte ışık, işte özgürlük! Piknik alanı güneşle yıkanmış; çocuk kahkahaları, bardak şangırtıları, közde cızırdayan etler... Koku şöleni! Ama çalılıarın dibindeki köpek çekiyor dikkatimi. Gözleri ürkek; dayağın izini taşıyor. Yine de bir kadın ona Arnavut ciğerinden bir parça uzatıyor. Köpek önce geri çekiliyor, sonra açlığa yenilip tek lokmada yutuyor. Ve havada bir şey değişiyor: korkunun yerini güven kokusu alıyor.

Yukarıdan izliyorum. İnsanlar kendilerini dev aynasında görür; dünyayı yönettiklerini sanırlar. Oysa hayatı değiştiren, bir lokma yiyecek, bir elin nazik dokunuşu ya da bir kapıyı sabırla tutmaktır. Bu kalabalığın içinde, en küçük jest bile havayı değiştirebilir.

Kanatlarımı hızlandırıp yükseliyorum. Onların fark etmediği gözlerim, yüzlerindeki bütün hikâyeleri kaydediyor. Ben bir sineğim, küçüküm; ama onların en mahrem anlarının şahidiyim. Ve biliyorum: İyilik, kanatlarım kadar hafif olsa bile bir dünyayı değiştirmeye yeter.